

дѣленото време. Султанътъ почакалъ, почакалъ, па проводилъ да го намѣрятъ и доведатъ.

Господарю, — казалъ Муйо, когато го довели — въ джеба си нѣмамъ пукната парѣ. Какъвъ Стамбулъ ще купувамъ!

Като чулъ тѣзи думи, султанътъ се много разгнѣвилъ и заповѣдалъ начаса да му отрѣжатъ главата.

Падналъ на колѣне Муйо и започналъ да се моли за прощанка. Но като видѣлъ, че това нѣма да помогне, рекълъ:

— Щомъ си решилъ, погуби ме, Повелителю. Силата е у тебе. Ала чуй последната ми молба!

— Кажи я! — кресналъ Султанътъ.

— Заповѣдай да намѣрятъ въ твоето царство трима души: единъ сиромяхъ, гдето си нѣма нищо, единъ слѣпецъ, който никакъ не види, и единъ сакатъ, който нѣма ни единъ кракъ, па заповѣдай да ги на-

гостятъ и напоятъ добре, а ние двамата да ги погледаме.

— Добре! — съгласилъ се султанътъ и заповѣдалъ да направятъ това, което иска Муйо.

Довели ги. Наредили имъ богата трапеза. Яли що яли, пили що пили, по едно време слѣпецътъ рекълъ:

— Благодаримъ на Аллаха и на Падишаха, че ни нахраниха съ бѣлъ хлѣбъ и ни напоиха съ червено вино!

— Абе, кьорчо кьоравъ! — викналъ ядосанъ сакатиятъ, — ти като не виждашъ, откъде знаешъ, че хлѣбътъ е бѣлъ и виното червено или искашъ да те ритна веднажъ по муцуната и те науча какъ се приказва!

— Ритни го единъ пжтъ и заради мене! — обадилъ се сиромяхътъ. — Ще ти платя!

Тогава Бекри Муйо рекълъ на султана:

— Видишъ ли, царю честити, какво върши пияниятъ. Нито слѣпецътъ има очи, нито сакатиятъ крака, нито сиромяхътъ пари, а като се напиха, и слѣпецътъ прогледна, и на сакатия поникнаха крака, и на сиромяхътъ джебоветъ се напълниха съ пари. На този халъ съмъ билъ и азъ вчера, когато съмъ по-

искалъ да купя отъ тебе Стамбулъ.

